

Antoni Pous

Visat núm. 19
(abril 2015)

per Ramon Farrés

L'obra d'Antoni Pous com a traductor és escassa, però substancial. D'una banda, va ser un pioner en la difusió als Països Catalans de dues figures a hores d'ara tan indiscutibles de la literatura i el pensament germànics com Walter Benjamin i Paul Celan; i, de l'altra és un dels autors de l'antologia *Katalanische Lyrik im zwanzigsten Jahrhundert*, que va significar la represa de la recepció de la literatura catalana als països de parla alemanya després de la Segona Guerra Mundial.

Antoni Pous (Manlleu, 1932 - Barcelona, 1976) es va formar al Seminari de Vic al final dels anys quaranta i començament dels cinquanta, i va ser el principal impulsor de l'antologia *Estudiants de Vic 1951*, que, prologada per Riba, donava a conèixer un aplec de poetes que va acabar sent conegut com el Grup de Vic i que incloïa —a més de Pous— Segimon Serrallonga, Josep Grau, Josep Junyent i Josep Esteve, entre d'altres. Ordenat sacerdot el 1956, va exercir durant un temps a Sant Hipòlit de Voltregà i a Igualada, on va crear el grup Lacetània i la revista *Textos*. El 1964 va decidir abandonar l'activitat religiosa i anar-se'n a Tübingen a fer estudis de filologia. Va ser en aquest context que es va interessar per l'obra de Walter Benjamin i en va traduir un recull d'assajos que, tanmateix, no es van publicar fins al 1984, després de la mort de Pous, amb el títol *Art i literatura*.

A Tübingen, Pous va fer amistat amb el jove romanista Johannes Höfle, amb el qual va emprendre la tasca de donar a conèixer la poesia catalana contemporània al públic lector alemany. El resultat va ser l'antologia *Katalanische Lyrik im zwanzigsten Jahrhundert*, que presentava per primera vegada després de la guerra, en l'àmbit germànic, l'obra dels poetes més representatius del segle XX, de Maragall a Martí i Pol. A més, en la seva condició de lector de català a la universitat, Pous va formar un nucli de catalanistes que va tenir una importància capital en la renovació dels estudis de llengua i literatura catalanes als països de parla Alemanya.

L'any 1971 es trasllada a viure a Zuric, on va continuar ensenyant català a la universitat fins a la seva prematura mort, l'any 1976, víctima d'un càncer. Aquesta última etapa de la seva vida es caracteritza per la publicació del llibre de poemes *El nou bon sempre seguit del desconhort a Jaume d'Urgell* i la traducció d'una selecció de poemes de Paul Celan, que es dona a conèixer el 1975 amb el títol *Traduccions de Paul Celan*.